

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1749/2020
08.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Савић адвокат из ..., против тужене ОШ „Васа Пелагић“ из Лесковца, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3114/2019 од 13.11.2019. године, у седници већа одржаној 08.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3114/2019 од 13.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3114/2019 од 13.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 912/17 од 28.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је примарни тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015. годину, 2016. годину и 2017. годину исплати износе означене у изреци за сваку годину појединачно са законском затезном каматом од дана доспелости па до исплате, и на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од септембара 2014. године до августа 2017. године износе наведене у изреци за сваки месец појединачно са законском затезном каматом од дана доспелости па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да са њом закључи анекс уговора о раду којим јој признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихову висину, а накнаду трошкова за исхрану у току рада изражава у новчаном износу, почев од дана подношења тужбе, те уколико тужена то не учини, да се ова пресуда има сматрати правним основом за утврђење висине накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и њихову исплату, почев од дана подношења тужбе и изражавања накнаде трошкова за исхрану у току рада у новчаном износу у исплатним листама. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове поступка у износу од 29.177,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3114/2019 од 13.11.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 912/17 од 28.05.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је, по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана предвиђено је да о дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, у циљу цитиране одредбе Закона.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено правноснажном пресудом је накнада штете тужиљи због неисплаћеног регреса и накнаде за исхрану у току рада у периоду од 2014. године до 2017. године, које накнаде су тужиљи исплаћиване кроз плату, сходно одредби члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/2001...21/2016). О тужбеном захтеву тужиље, нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоврсним захтевима тужиоца, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана, као ни потребе уједначавања судске праксе нити новог тумачења права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиља је суду поднела дана 04.12.2017. године, а вредност предмета спора означена је у износу од 50.000,00 динара, док вредност предмета спора износи 477.788,63 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном захтеву у ком вредност предмета спора очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења, донео у смислу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић